

LẠY CHÚA, CHÚA KHÔNG HỀ BỎ RƠI CON!

... Chứng từ gặp gỡ THIÊN CHÚA của ông Grégoire 54 tuổi, người Pháp, bị thất nghiệp từ hơn hai năm qua.

- Lạy Chúa, tại sao Ngài lại bỏ rơi con? Con đã ra công thí sức để làm việc: con thật hữu dụng, thật hữu hiệu và được đánh giá cao. Vậy nên con không thể hiểu được!

Đó là lời tôi thở than than thở. Nhưng ngôn từ quả thật không đủ để diễn tả trọn vẹn cái phần-uất chiếm ngự trong tôi kể từ lúc tôi bị đuổi khỏi sở, bị mất công ăn việc làm. Tôi phản loạn chống lại THIÊN CHÚA, oán hận vũ trụ, căm thù toàn thể xã hội. Tôi than trách thế giới lao công bị tổn thương. THIÊN CHÚA bỏ rơi tôi thì lẽ đương nhiên là tôi cũng quay lưng cho Ngài. Tôi đóng mạnh cửa không tiếp rước Ngài và dành chỗ trống để đón sự dữ thâm hiểm tiến vào. Từ cái nghi ngờ về THIÊN CHÚA tôi chuyển sang cái nghi ngờ về người khác và nghi ngờ về chính bản thân tôi. Và vào thời điểm bi thảm nhất, niềm hy vọng cũng lìa xa tôi. Tôi nếm mùi cay đắng âu lo. Và một trong những nỗi âu lo ấy là tôi không còn đủ sức lên lại xe lửa, chấp nhận bị mất địa vị trong xã hội - kể cả chỗ đứng trong gia đình. Tôi sợ cái nhìn của người khác. Tôi tránh né cái lúng túng hoặc cái cảm thương họ biểu lộ khi chạm mặt tôi. Tôi tự kết án chính mình. Tôi ước chi mình biến mất khỏi trái đất này. Tôi trải qua những đêm trường thức trắng, những ngày dài lê thê vô công rồi nghề thật vô nghĩa và không thể nào chịu đựng nổi mặt-đối-mặt với chính tôi. Tôi nghĩ chắc chắn mình sẽ trở thành người điên. Tôi thường ngược mắt kêu cầu cùng THIÊN CHÚA với cảm tưởng không được Ngài lắng nghe.

Trầm cảm, mệt mỏi, ăn uống thất thường và chệnh mảng trong việc luyện tập thể thao. Cuối cùng rồi thì cái "thể xác anh em" phải kêu cứu. Còi bảo động được giống lên vào một buổi chiều. Tôi được đưa đi cấp cứu nơi nhà thương vì nhịp tim đập loạn xạ và quá cao. Người ta giữ tôi lại nơi nhà thương trong vòng mấy ngày trời để theo dõi tình hình sức khỏe. Đây là dịp khiến tôi phải suy gẫm về vận mệnh cuộc đời, về cuộc sống đời sau và hiểu rằng rất có thể cái vực thẳm không còn xa. Nhưng tôi lại không muốn rơi xuống vực thẳm này. Tôi đã quá ê chề. Tôi còn lo sợ nữa!

Sau khi xuất viện trở về nhà, tinh thần tôi từ từ trở lại thật chậm. Trước tiên tôi ý thức mình ngụp lặn trong cái u ám của nỗi buồn sâu: tất cả trở thành lý do khiến tôi bị căng thẳng và bi thảm hóa vấn đề. Thế rồi tôi khám phá ra rằng tôi được vợ con yêu thương biết là chừng nào. Tôi bị chao-đảo vì lòng tốt của bạn bè. Sau cùng, tôi nhận biết THIÊN CHÚA. Đây là những dữ kiện đặt tôi vào con đường tri ân cảm tạ và cầu nguyện. Và lúc này đây thì lời tôi cầu nguyện thân thưa với Chúa rằng: Không, lạy Chúa, Chúa không hề bỏ rơi con. Trái lại, Chúa vô cùng nhẫn nại đối với con hầu sau cùng rồi thì con trở về tin tưởng phó thác trong vòng tay từ ái của Chúa!

... Chứng từ của bà Mariagrazia 76 tuổi, có 5 đứa con và 10 đứa cháu.

Chứng từ của bà mang nét đẹp dịu hiền của một phụ nữ cao niên đặt tình yêu trong từng cử chỉ và việc làm nhỏ nhặt nhất.

Tôi giống như Ông Jourdain làm thơ mà không biết: đó là tôi đặt tình yêu vào cuộc sống thường nhật của một bà mẹ bà nội bà ngoại gia đình. Chẳng hạn như giặt dùm chiếc áo cho đứa cháu đã mất mẹ. Hoặc khâu lại chiếc nút bị đứt cho đứa con gái quá bận bịu với 6 đứa con. Đi thăm viếng người bạn bị đau và mang cho bạn chiếc bánh được làm ở nhà. Vâng, đúng thế, tất cả những điều này tôi làm với tình yêu và vì tình yêu.

Theo dòng thời gian, tình yêu đã mở rộng các vết thương hầu ở lại trong trái tim tôi và nhập thể vào cuộc đời tôi: con cái lâm trọng bệnh, một trong các đứa con gái qua đời và sự ra đi của người chồng sau 30 năm chung sống. Từng ấy cú sốc điện giật khiến tôi buộc lòng phải phản ứng để khỏi bị suy sụp. Tôi phản ứng bằng cách dựa trên các giá trị, pha trộn giữa hài hước và lương tri, thừa hưởng từ thân phụ của tôi. Người thường nói:

- Luôn có những kẻ khốn khổ hơn ta .. Bí thuật của hạnh phúc là hướng nhìn về người khác.

Tôi cũng bám chặt vào Đức Trinh Nữ Rất Thánh MARIA. Tôi đưa Đức Mẹ vào cuộc đời tôi. Đức Mẹ MARIA là nơi nương tựa và là niềm an ủi khuyến khích của tôi. Không có Đức Mẹ chắc hẳn tôi đã bị nước cuốn trôi đi mất tích lâu lắm rồi! Tôi thường kêu cầu Đức Mẹ đến trợ giúp qua lời Kinh Hỡi Nhớ mà tôi học thuộc lòng từ năm lên 6 tuổi tức cách đây 70 năm. Tôi không bao giờ quên Kinh này. Tôi đọc thường xuyên vào mọi lúc ở mọi nơi ngay cả trong métro:

Lạy Thánh Nữ Đồng Trinh MARIA là Mẹ rất nhân từ, xin hãy nhớ xưa nay chưa từng nghe có người nào chạy đến cùng Đức Mẹ xin bầu chữa cứu giúp, mà Đức Mẹ từ bỏ chẳng nhậm lời. Nhân vì sự ấy, con lấy lòng trông cậy than van, chạy đến sắp mình xuống dưới chân Đức Mẹ, là Nữ Đồng Trinh trên hết các kẻ đồng trinh, xin Đức Mẹ đoái đến con là kẻ tội lỗi. Lạy Mẹ là Mẹ Chúa Cứu Thế, xin chớ bỏ lời con kêu xin, một dù lòng thương mà nhậm lời con cùng. Amen.

("Rencontrer Dieu dans son travail", No 8, Supplément du No 1815 du 27 Octobre 2012, Famille Chrétienne, trang 8-9)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt